

A SZIRÉNIA ÖRÖKSÉGE SOROZAT ELSŐ KÖTETE

POSZEIDÓN

A N N A B A N K S

Dream
válogatás

Emma barátnőjével, Cloe-val nyaral a tengerparton, amikor egy aprócska baleset során megismerkedik a jóképű Galénnal. Ez a találkozás valóban a véletlen műve? Emmának nincs lehetősége ezt kideríteni, mert egy tragédia beárnyékolja ottlétüket.

A lány, miután hazatér, nem képes egykönnyen túltenni magát a traumán. Ekkor váratlanul ismét fölbukkan az ibolyakék szemű idegen.

Galén, a szirén herceg a szárazföldön kutat egy lány után, akiről azt hallotta, hogy talán ő az utolsó élő szirén, aki egyesítheti a tenger mélyén élő két uralkodóházat. Bár erőteljes kötődésük azonnal érezhető, Galén még sincs teljesen meggyőződve róla, hogy Emma az, akit keres. Végül a sok bizonyíték meggyőzi, hogy csakis Emma és különleges képessége mentheti meg a herceg országát. Galénnek szüksége van a lány segítségére – bármilyen kockázattal jár is. Vajon képes lesz Emma beváltani a hozzá fűzött reményeket? És vajon összefonódhat két ennyire különböző világ?

Anna Banks egy – már nevében is szép – kisvárosban, Niceville-ben nőtt fel, ott is érettségizett. Ma férjével és leányukkal a floridai Crestview-ban él. A fiataloknak szóló regények mellett Anna Scarlett művésznéven felnőtteknek is ír könyveket.

A Poszeidón az első regénye. A Szirénia öröksége sorozattal a The New York Times sikerlistájára került.

Tudjon meg többet a sorozatról:

www.byannabanks.blogspot.hu

www.facebook.com/dreamvalogatás

„A történet egyesíti a mesét és a valóságot, a humort és a félelmeket, a szárazföldi létet és a tenger világát. És mindezt sok fordulaton keresztül, egy váratlan csavarral a végén.”

Goodreads

„Hihetetlenül elbűvölő.”

Publishers Weekly

„Varázslatos lények élete egy nagyon is hétköznapi világban.”

School Library Journal

„A gyönyörű tengerparti környezetben játszódó történet más megvilágításba helyezi a sellők évezredes mesevilágát. Vibráló karakterekkel, eleven humorral és ellenállhatatlan romantikával teli, vérpezsdítő kaland. Alig várjuk a folytatást!”

The New York Times

„Emmának egy szempillantás alatt fenekestől felfordul az élete. Dráma és szenvedély, izgalom és kétségek keverednek a könyvben.”

Amazon

ANNA BANKS

POSZEIDÓN

— részlet —

1

ÚGY CSAPÓDOM hozzá, mintha hátulról megtaszítottak volna. Tapodtat sem mozdul. Csak fogja a vállamat, és vár. Talán arra, hogy visszanyerjem az egyensúlyomat. Vagy hogy összeszedjem a büszkeségemet. Remélem, egész nap ráér.

Hallom a járkálást a parti deszkasétányon, és elképzelem, hogy az emberek meregetik a szemüket. A legjobb esetben azt hiszik, ismerem ezt a srácot, éppen ölelkezünk. A legrosszabb esetben látták, hogy nekitántorogtam ennek a vadidegennek, mint egy részeg rozmár, mert épp lefelé néztem, helyet kerestem a strandcuccunknak. Ő így is, úgy is tudja, mi történt. Ő tudja, miért nyomódik az arcom a csupasz mellkasához. És kimondottan égő arra várni, mikor jutsok el odáig, hogy fölnézzek rá.

Választási lehetőségek villannak föl az agyamban, mint egy füzet sarkára firkált „rajzfilm” lepergetett fázisképei.

Első lehetőség: elspurizok, amilyen sebességgel az akciósan vett tangapapucsom engedi. Ez csak ott nem stimmel, hogy a jelenlegi kínos szitu részben a papucsban való elbotlásból adódott. Illetve a pár egyik fele pillanatnyilag konkrétan

hiányzik is, valószínűleg beleakadt a sétány valamelyik deszkahézagába. Fogadjunk, hogy Hamupipőke nem érezte ilyen hülyén magát, na de persze Hamupipi nem is bénázott úgy, mint egy részeg rozsmár.

Második lehetőség: úgy teszek, mintha elájultam volna. Lazán elengedem magam, meg minden. Még a nyálamat is csorgatom. Ez azonban sajnos nem fog bejőnni, mert túlságosan pislogok ahhoz, hogy hihető legyen az elalélás, meg aztán eszméletlen állapotban senki sem szokott elpirulni.

Harmadik lehetőség: imádkozom, hogy lecsapjon a vilám. Az a végzetes fajta, amit előre érez az ember, mert rezeg a levegő, és bizsereg a bőrünk – legalábbis a fizikakönyv szerint. Mondjuk, ettől mindketten kinyiffanhatunk, de most komolyan, a srác igazán figyelhetett volna jobban, elvégre látta, hogy én egyáltalán nem figyelek.

Egy incifinci másodpercig azt hiszem, imám meghallgatásra talált, mert kábé mindenem zsibong, tiszta libabőr vagyok, a pulzusom meg mintha fölvilanyozódott volna. Azután rájövök, hogy ez a vállamtól indul ki. A srác kezétől.

Legeslegutolsó lehetőség: az isten szerelmére, vakarjam már le a képemet a srác melléről, és kérjek bocsánatot a rögtönzött letámadásért. Azután tovabiceghetek a fél pár tangapapucsban, mielőtt elájulok. Némi szerencsével a villám csak mozgásképtelenné tesz, és a srác egyébként is kötelességének érzi, hogy a karjában cipeljen el valahová. Na, szóval ne húzzuk az időt, kérem.

Kicsit elhúzódom tőle, és föl kukucskálok. Ég az arcom, de ennek semmi köze sincs ahhoz, hogy a floridai nap ezer fokra fűtötte a levegőt, annál több a köze ahhoz, hogy szó szerint belebotlottam a földgolyó legvonzóbb pasijába. Igazán remek.

– Nem esett bajod? – kérdezi megrökönyödve.

Szinte látni vélem az ábrázatom lenyomatát a mellén.

– Nem – rázom a fejemet. – Már megszoktam. Bocsi! – rázom le magamról a kezét, miután önszántából nem veszi le. A bizsergés megmarad, mintha a srác rajtam hagyott volna valamicskét magából.

– Jesszus, Emma, minden rendben? – szól a hátam mögül Chloe. Legjobb barátnőm szandáljának higgadt csattogása sejteni engedi, hogy annyira azért nem aggódik, mint a kérdése mutatja. Amilyen futóbajnok, már rég mellettem termett volna, ha azt hiszi, hogy megsérültem. Sóhajtvá szembefordulok vele, és nem lep meg, hogy olyan széles a vigyora, akár az Egyenlítő. Felém kínálja a fél pár strandpucst, vigyáznom kell, hogy ne tépjem ki a kezéből.

– Ja, köszí, minden rendben – felelem. Visszafordulok a sráchoz, aki mintha másodpercről másodpercre szívödöglesztőbbé változna. – Ugye nálad is? Az összes csontod ép, meg ilyesmi?

Pislog, alig észrevehetően biccent.

Chloe a sétány korlátjának támasztja a szörfdeszkáját, és a kezét nyújtja a fiúnak, aki anélkül viszonozza a gesztust, hogy közben levinné rólam a szemét.

– Chloe vagyok, ő meg Emma – közli a barátnőm. – Magunkkal szoktuk hozni a bukósisakját, de kivételesen a szállodai szobában felejtettük.

Hápagok. Egyúttal próbálok döntésre jutni, mégis milyen virágot vigyek a temetésére, miután majd kinyomom belőle az összes szuszt. Jersey-ben kellett volna maradnom, ahogy anyu mondta. Nem kellett volna idejönnöm Chloével meg az őseivel. Mit keresek én Floridában? Elvégre a jersey-i tengerparton lakom. Egyik strand olyan, mint a másik, nem?

Hát nem. Neeeeeeeem. Muszáj volt eljönnöm, és az utolsó nyaramat Chloével töltenem, mert nincs több közös vakációnk, mielőtt elhúzzunk az egyetemre, blablabla. Most pedig így áll rajtam bosszút, mert tegnap este nem hagytam, hogy

a személyimmal csináltasson tetkót magának. De hát mégis mit várt? Ő fekete, én meg fehér vagyok. Még csak nem is barnára sült fehér. Kanadaiturista-tejfehér. Ha az a srác anynyira vaksi, hogy összetéveszt kettőnket, akkor leginkább senkire sem kéne tetkót varrnia, jól mondom? Egyszerűen meg akartam védeni Chloét. Csak hát ő ezt nem vágja. Látom a szeméből – ugyanígy villogott akkor is, amikor kicserélte a kézfertőtlenítőt az intim síkosítómmal –, hogy mindjárt porrá fogja zúzni a maradék büszkeségemet is.

– Bocs, nem hallottuk a nevedet. Te tudod a nevé, Emma?
– kérdezi mintegy végszóra.

– Próbáltam megtudni, Chloe, de úgy láttam, nem hajlandó elárulni, ezért lefejeltem – felelem, és az égnek emelem a tekintetemet.

A srác ajka fölfelé görbül. Ez a majdnem mosoly érzékelteti, mennyire lélegzetelállítóan hatna az igazi. A bizsergés újból föllángol, megdörzsölgetem a karomat.

– Figyelj, Galén, nem akarod...

Mindannyian a törekeny, fekete hajú lány felé fordulunk, aki megfogja a srác vállát. A lánynak elakad a szava, amikor meglát. Ha ezek ketten nem ugyanolyan rövidre nyírt sötét hajúak, ugyanolyan ibolyakék szeműek és ugyanolyan hibátlan kreol bőrűek, akkor is tudnám, hogy rokonok, mert elárulja a leguralkodóbb vonásuk: folyton merőn néznek.

– Chloe vagyok. Ő a barátnőm, Emma, aki a jelek szerint az imént blokkolta a fiúdat. Épp a sűrű bocsánatkérésnél tartunk.

Két ujjam közé csippentem az ornyergemet, és lassan tízig számolok magamban, de talán jobb lenne ötvenig. Akkor hosszasan fantáziálhatnék arról, ahogy kitépem Chloe egyik vadiúj meghosszabbított tincsét.

– Mi bajod, Emma? Csak nem vérzik az orrod? – fuvalazza, és remekül szórakozik.

A bizsergés az államba összpontosul, ahogy Galén begörbített ujjával fölemeli.

– Vérzik az orrod? Hadd nézzem! – dönti jobbra-balra a fejemet, és közelebb hajol, hogy jól szemügyre vegye.

Na, most érem el a cikiküszöbömet. Megbotlani elég gáz. Valakibe belebotlani sokkal gázabb. De ha ennek a valakinek olyan a teste, hogy a márványszobrokat eszi a sárga irigység – és aggódom, nem tört-e be az orrom a mellizmán –, hát akkor a megbotlás utcahosszal második az emberséges eutanázia mögött.

A srác láthatólag meglepődik, amikor lesöpröm a kezét, és ellépek tőle. A barátnője (vagy rokona) pedig hátrahőköl attól, ahogy a tartását majmolom: karba teszem a kezemet, és összevonom a szemöldökömet. Kétlem, hogy ő valaha is elérte már a cikiküszöbét.

– Mondtam, hogy minden rendben. Nem hívunk rendőrt, nincs betétlapcsere.

– Ő a nővérem, Raína – mondja a srác, mintha a társalgás természetes módon terelődött volna ebbe az irányba.

A lány úgy mosolyog rám, mintha kést szegeznének neki, kizárólag jólneveltségből fakadó mosoly ez, az a fajta, amit a nagyira villantunk, amikor átadja a saját kötésű libafos zöld pulóvert. Erre a pulcsira gondolok, ahogy viszonozom a mosolyát.

– Itt nem elég jók a hullámok a szörfözéshez – akad meg Galén szeme a fakorlátnak támasztott szörfdeszkán.

Nem erőssége a bájcsevegés. Akárcsak a nővérén, rajta is erőltetett udvariasságot érzek. A lánnyal ellentétben azonban nincs benne semmi rejtett ellenségesség, csak félszeg, mint aki kijött a gyakorlatból. Mivel úgy tűnik, hogy a maga részéről igazán igyekszik, együttműködöm. Látványosan fürkészem a Mexikói-öböl smaragdzöld habjait, a lustán a partot nyaldosó hullámokat. Egy férfi derékig vízben állva,

kisbabát lovagoltat a csípőjén, és föl-fölugrik vele, amikor eléri őket egy hullám. Az otthonihoz képest az itteni hullámverés a vidámparki dedós játékokra emlékeztet.

– Tudjuk, csak lubickoláshoz visszük be – feleli Chloe, nem zavartatja magát attól, hogy Galén hozzám beszélt.
– Jersey-ből jöttünk, úgyhogy tudjuk, milyenek a rendes hullámok. – Ahogy közelebb lép, Raína hátrál. – Jé, de furi! Pont olyan színű a szemetek, mint Emmának – állapítja meg. – Másnál még sosem láttam ilyet. Mindig azt hittem, attól van, hogy olyan sápkóros. Juj, Emma! Ennek nyoma marad – dörzsölgeti megcsípett bicepszét.

– Helyes, remélem is – vágom rá.

Szívesen faggatnám őket a szemük színéről – ez az árnyalat egyébként Galén kreolos bőre mellett tetszetősebbnek tűnik –, de Chloének sikerült elpuskáznia minden esélyemet arra, hogy kimásszak kínos helyzetemből. Be kell érnem annyival, hogy apu – és a Google – mindvégig tévedett: a szemszínem nem is olyan nagyon ritka. Igaz, hogy orvos apukám két évvel ezelőtti halála napjáig praktizált. És az is tény, hogy a Google eddig még nem hagyott cserben. De ki vagyok én, hogy vitába szálljak az eleven, hús-vér bizonyítékkal, miszerint tényleg létezik ez a szemszín? Na, ki vagyok? Senki. Jobb is, mert úgysem akarok beszélni senkivel. Nem kívánok további kínos társalgást erőltetni Galénra. Nem kívánok további lehetőséget adni Chloének, hogy még jobban leégesen. Csak szeretném végre túltenni magam ezen a helyzeten.

Elnyomulok Chloe mellett, és fölkapom a szörfdeszkát. Becsületére legyen mondva, a korláthoz lapul, amint újra elmegyek mellette. Megállok Galén és a nővére előtt.

– Örülök, hogy megismerkedtem veletek. Elnézést, hogy beléd rohantam! Gyerünk, Chloe!

Galén mintha mondani akarna valamit, de elfordulok. Kellemes társaság a srác, de nem óhajtok a balesetmentes

fürdőzésről eszmét cserélni – sem a további ellenséges rokonaival megismerkedni. Bármit mond, az úgysem változthat a tényen, hogy a DNS-em a képemről a mellkasára kenődött.

Próbálok nem menekülésszerűen távozni, csak simán elvonulni mellettük, majd le a lépcsőn az érintetlen fehér homokra. Hallom, hogy Chloe kuncogva fölzárkózik hozzám. És úgy döntök, hogy a napraforgó jó lesz a temetésére.

2

A TESTVÉRPÁR a korlátra könyökölve figyeli, ahogy az imént megismert lányok lehámozzák a bikinijükről a pólót, és a szörfdeszkát kettejük között úsztatva gázolnak be a vízbe.

– Valószínűleg csak kontaktlencsét hord – véli Raína. – Tudod, gyártanak ilyen színűt.

– Nem hord kontaktlencsét – rázza a fejét a fiú. – Ugyanolyan jól láttad őt, ahogy engem látsz. Közülünk való.

– Megbuggyantál? Nem lehet a mi fajtánk. Nézd meg a haját! Még csak szókének sem nevezném. Majdnem *fehér*.

Galén a homlokát ráncolja. A hajszín őt is meglepettette, amíg hozzá nem nyúlt a lányhoz. Amint megfogta a karját, az érintés egy pillanat alatt minden kételyt eloszlaltott. A szirének mindig vonzódnak a magukfajtákhöz. Ez segíti, hogy az óceánban sok-sok kilométerről egymásra leljenek. Ez a vonzalom rendszerint a vízre korlátozódik, abban a közegben érzik meg a fajtájukhoz tartozók jelenlétét. Galén eddig sosem hallotta, hogy szárazföldön is előfordul – és se szárazon, se vízen, se sehol nem érezte ilyen erősen

–, de tudja, mit érzett. Emberre nem reagált – nem is reagálhatott – volna így. Főleg amennyire utálja őket.

– Tudom, hogy szokatlan...

– Szokatlan? Lehetetlen, Galén! A szókeség, mint olyan, nem szerepel a génjeinkben.

– Be lehet fejezni a drámázást. A lány közénk tartozik, pont, új bekezdés. Láthattad, milyen sután adja elő az emberkedést. Azt hittem, fölcsavarodik a korlátra.

– Jó, mondjuk, bármilyen valószínűtlen is, hogy rájött, mivel szőkétheti ki a hajából évezredek örökségét. Akkor már csak azt légy szíves megmagyarázni, mi a búbánatnak lóg együtt... jaj, nem is, vakációzik... emberekkel. Az orunk előtt szegte meg a törvényt, együtt pancsikolt a visszaszítói emberi barátjánéval. Ugyan miért, Galén?

– Talán nem tudja, kik vagyunk – von vállat a fiú.

– Ezt meg hogy érted? Mindenki tudja, kik vagyunk!

– Nyilvánvalóan nem. Ne felejtsd el, hogy most találkozunk vele először.

– Kiszáradtál? – horkan föl a nővére. – Látja rajtunk a jelet. Igazán nem rejtegetjük.

– Talán tetoválásnak véli – kínál magyarázatot.

– Micsodának?

– Nézz körül, Raína. Látod a jeleket annak az emberlánynak a bokáján? Látod azt a férfit? – mutat valakire, aki épp feljön a lépcsőn. – Tele van jelzésekkel, amit az emberek tetoválásnak hívnak. A lány talán azt hitte...

– Állj le! – tartja föl a kezét Raína. – A háromágú szigonyt fölismerné. Ha a mi fajtánkhoz tartozna.

Galén bólint. Igaz. Egy szíren a hasukon kéklő pici szigonyból tudná, hogy királyi sarjak – és mivel emberstrandra öltöztek, most mindkettőjükön jól látható. Szóval a lány szőke – fehér – hajú, és nem ismerte föl a királyi vért. Ő azonban akkor is tudja, mit érzett. És hát a lány szeme mégiscsak...

- Jaj, ne! – nyögi Raína.
- Mi az?
- Megint olyan képet vágysz.
- Milyen képet?
- Mint amikor azt hiszed, hogy igazad van.
- Tényleg?

A fiú Emmát figyeli, aki éppen meglovagolja a szörf-deszkát, és könyörtelenül fröcsköli barátjánője arcába a sós vizet. Galén elvigyorodik.

- Nem megyünk haza? – támaszkodik a korlátnak Raína.
- Milligan doktor nem telefonál potyára. Ha szerinted valami érdekes, akkor valószínűleg az is. Mehetsz, ha akarsz, de én utánajárok.

Dr. Milligan azon ritka emberek egyike, akikben Galén megbízik. Ha a doktor bárkinek is fecsegni akart volna a szírének létezéséről, már évekkal ezelőtt megtette volna, azon a napon, amikor Galén megmentette az életét. Dr. Milligan ehelyett azzal viszonozta a szívességet, hogy – bár könnyűbúvár társai föllármázták a sajtót – még azt is letagadta, hogy egyáltalán látta Galént. Azóta összebarátkoztak, kapcsolataikat szuszizással, délutáni úszkálással, legfőképpen pedig információmegosztással mélyítették el. A jó összeköttetésekkel rendelkező, igen elismert oceanográfus Milligan az ezen a partszakaszon létesített Öböl-akvárium igazgatójaként elsőrendű pozíciót töltött be ahhoz, hogy figyelemmel kísérhesse kollégái, pályatársai tevékenységét.

Tegnap, amikor Galén megkapta Milligan doktor sürgős hangpostaüzenetét a szőke szírénről, aki emberi alakban látogatott az Öböl-akváriumba, egy nap alatt átúszta az öblöt. Ha dr. Milligan nem tévedett Emma képességeit illetően, akkor nem csak holmi szabályszegő szírére bukkant. A jó doktor talán a két királyság egyesítésének kulcsát találta meg.

Minthogy azonban Raínának nem erős oldala a diszkreció – kisebb korában önmagára is árulkodott –, Galén tudja, hogy ezt a dolgot titokban kell tartania a nővére előtt. Egyébként meg még abban sem biztos, hogy saját maga elhiszi-e. És még ha tényleg elhinné, ha tényleg meg tudná győződni róla, vajon Emma megtenné-e azt, amit kell? És hol bujkált mostanáig? És miért? Emma körül minden csupa rejtély. A neve nem szirénre vall – se a haja, se a bőre. És ahogy az ajka vörösre vált, amikor elpirult, attól Galénnak kis híján elállt a lélegzete.

– Mi? – kérdezi a nővére.

– Semmi – szakítja el a tekintetét Emmától a fiú. *Na tessék, most meg rajtakapott, hogy hangosan motyogok magamban.*

– Mondtam, hogy mebuggyantál. – Raína bugyborékoló halálhörgést hallat, és két kézzel szorongatja a saját torkát. – Apa ezt fogja művelni velem, ha megint nélkülöd térek haza. Mit mondjak, ha megkérdezi, hol hagyta? Ha megkérdezi, miért izgatnak olyan megszállottan az emberek? „De apa, ez most egy szőke csinibaba jó összeköttetésekkel”...?

– Majd még bánni fogja, hogy nem mutat érdeklődést irántuk. Grom legalább józanul gondolkodik ebben az ügyben. Csak idő kérdése, hogy fölfedezzenek bennünket, és...

– Tudom, tudom – fanyalog Raína. – Tudom, mennyire utálsz az embereket. Te jó ég, csak vicceltem. Ezért mászkálok utánad, nem? Hátha segítségre szorulsz.

Galén végigszánt a haján, és hátradől a korlát fölött. Az ikernővére tényleg úgy követi, akár egy gályatartóhal a cápát, de a segítőkészségnek nincs sok köze ehhez.

– Aha, szóval nem azért, nehogy összeboronáljanak...

– Ki ne mondd!

– Miért, szerinted mire gondolok? Amióta Tóraf megkért apától...

– Tóraf agyalágyult!

Tóraf születésüktől fogva a legjobb barátjuk volt – már-mint addig, amíg a közelmúltban ki nem nyilvánította Raína iránti szándékait. Legalább annyi esze volt, hogy azután elbújt, és várt, amíg a lány be nem szüntette az életveszélyes fenyegetéseket. Most azonban Raína még a fenyegetőzésnél is cudarabbul bánik vele: jeges közönnyel. Tóraf semmi könnyörgéssel, édesgetéssel nem tudja meglágyítani. Amióta azonban Raína idén tavasszal betöltötte huszadik életévét – vagyis két esztendővel túlhaladta a rendes párosodási kort –, az apja nem lát komoly okot, hogy ne helyeselje a frigyet. Tóraf alkalmas jelölt, és a döntés már megszületett, akár tudomásul veszi Raína, akár nem.

– Kezdek igazat adni neked. Ki más akarná egy vadóccal összekötni az életét? – kérdezi vigyorogva Galén.

– Vadóc a nénikéd! Éppenséggel te szigeteled el magad mindenkitől, mert jobban tetszik az emberek társasága a sajátodnál.

– Ez a feladatom.

– Mert igényelted!

Ez igaz. Galén az emberek egy régi mondásából indult ki, miszerint tartsd közel magadhoz a barátaidat, és még közelebb az ellenségeidet, ezért engedélyt kért a bátyjától, Gromtól, hogy úgyszólván az emberekhez küldött követként szolgálhasson. Az utódlásban soron következő Grom egyetértett, hogy nem árt ügyelni a szárazföldiekre. Kizárólagos mentességet adott Galénak az emberekkel való kapcsolattartást tiltó törvény alól, fölismerve, hogy magasabb szempontok érdekében szükséges némi érintkezés.

– Mert senki más nem. Valakinek figyelnie kell rájuk. Tényleg újra le akarjuk futni ezt a kört? – bosszankodik Galén.

– Te kezdted.

– Nem érek rá erre. Mész vagy maradsz?

Raína karba teszi a kezét, lebiggyeszi az alsó ajkát.

– Mégis mi a terved? Szerintem tartóztassuk le.

– Mi ez a többes szám?

– Tudod, hogy értettem.

A fiú vállat von.

– Azt hiszem, követem egy darabig. Szemmel tartom.

Raína felelni készül valamit, de meghökken.

– Talán nem lesz rá szükség – suttogja tágra meredt szemmel.

A testvére követi a tekintetét a vízre, egy sötét árnyékhoz, amely azon a részen köröz a mélyben, ahol a lányok a szörfdeszkán osztoznak. Galén káromkodik a bajsza alatt.

Cápa.

3

EGY KISEBB lakóháztűz kioltásához elegendő vizet locsolok Chloe arcára. Nem vízbe fullasztani akarom, csak tengeri sós pakolással kezelni a szemgolyóját. Amikor azt hiszi, befejeztem, kinyitja a szemét és a száját. Öreg hiba. A következő hullám végigöblíti a torkában csüngő csapocskát, és lejut a tüdejébe, mielőtt nyelhetne. Köhög-krákog, és úgy dörgöli a szemét, mint akit jól átejtettek.

– Köszí, Emma! Összevizezted az új hajamat! – prüsszköli. – Most elégedett vagy?

– Nem.

– Mondtam már, hogy bocs – fújja az orrát a tenyerébe, azután a tengerbe rázza.

– Mindjárt hányok. És a „bocs” kevés.

– Rendben. Jóváteszem. Mi az óhajod?

– Hadd nyomjam a fejedet a víz alá, amíg jobban nem érzem magam! – indítványozom. Karba teszem a kezemet, ami elég húzós, ha az ember olyan szörfdesztkán egyensúlyoz, ami a közelben elhaladó motorcsónak farvizén billeg.

Chloe tudja, hogy parázom ennyire távol a parttól, de a kapaszkodással gyöngeséget árulnék el.

– Csak azért hagyom, mert szeretlek. De attól sem fogod jobban érezni magad.

– Nem tudhatom biztosan, amíg nem próbálom ki – nézek farkasszemet vele, és kicsit egyenesebben ülök.

– Jó. De amikor fölengedsz, még mindig albínó leszel – hintáztatja a deszkát, ezzel kapaszkodásra kényszerít.

– Vedd le a taknyos kezedet a szörfdeszkáról! Különben sem vagyok albínó. Csak fehér.

Szeretném újra összefonni a karomat, de ezúttal majdnem beborulunk. A büszkeségemet jóval könnyebb lenyelni, mint az egész Mexikói-öblöt.

– Fehérebb a sokévi átlagnál – vigyorog. – Ha fölhúznád a fürdőruhámat, mindenki azt hinné, pucéran lát.

Lepillantok a spagettipántos fehér bikinire, amely gyönyörűen érvényesül tejsokoládé színű bőrén. Rajtakap, és nevet.

– Hát, amíg itt vagyunk, talán lebarnulok – felelem pírulva. Érzem, hogy kezdek meglágyulni, és ez rohadtul bosszantó. Csak most az egyszer szeretnék durcás maradni, neheztelni Chloéra.

– Úgy érted, talán leégsz. Jut eszembe, bekented magad naptejjel?

A fejemet rázom.

Ő nemkülönben, és az anyjáéval tökéletesen azonos, rosszallóan csettegő hangot hallat.

– Sejtettem. Ha bekented volna, rögtön lecsúsznál volna annak a srácnak a melléről, de te odaragadtál.

– Tudom – sóhajtom.

– Életemben nem láttam ilyen dögös pasit – legyezgeti magát a nagyobb nyomaték kedvéért.

– Nekem mondod? Belecsapódtam, nem emlékszel? Méghozzá, khm, bukósisak nélkül.

Nevet.

– Szörnyen sajnállak, de közölnöm kell, hogy még mindig téged bámul. Sőt nemcsak ő, hanem az áspiskígyó tesója is.

– Fogd be!

Nyerít.

– De most komolyan, szerinted melyikük nyerné a bámulóversenyt? Majdnem javasoltam a srácnak, hogy találkozzunk ma este Baytowne-ban, de lehet, hogy az a kul-lancs típus. Pedig kár. Baytowne-ban egymillió sötét kis zug van, ahol összebújhatnátok smacizni...

– Istenem, Chloe, hagyd abba! – vihogok meg didergek egyidejűleg, és önkéntelenül elképzelem, amint végiglejték Baytowne-on Galénnal. Baytowne igazi falu, álmos falucs-kába tömörülő szuvenírboltok a golfpálya tőszomszédságá-ban. Legalábbis nappal. Este viszont... na, olyankor éled föl a diszkó, és kitarja kapuját a napon leégett sok bulizó előtt, akik daiquirit szürsölgetve térferegnek a macskaköves gyalogutakon. Galén istenien festene a hunyorgó fényben, még akkor is, ha nem veszi le a pólóját...

– Aha – bazzsalyog Chloe. – Már arra gondoltál, mi?

– Nem!

– De igen! Akkor miért pulykavörös a képed?

– De nem! – nevetek. Ő is nevet.

– Szóval megkérjem, hogy találkozzon velünk?

Bólintok.

– Szerinted hány éves?

Vállat von.

– Nem rémisztően sok. De ahhoz elég sok, hogy én még vadászati tilalom alá essek. Szerencséjére viszont te éppen betöltötted a tizennyolcat... Ez meg mi a... Te rúgtál meg?

– A vízbe kukucskál, végigsimít a tenyerével a felszínen, mintha letisztogatna valamit, hogy jobban lásson. – Valami belém ütközött.

Két kézzel beárnyékolja a szemét, és hunyorogva olyan közel hajol, hogy egy rendes hullám állon csapná. Olyan elmerülten koncentrál, hogy majdnem meggyőző az arckifejezése. Majdnem. Csakhogy Chloe mellett nőtem fel – harmadikos korunk óta a szomszédban lakik. Éppúgy hozzáedződtem a tornácunkra telepített gumikígyókhoz, a cukortartóba csempezett sóhoz, mint a vécéülőkére feszített átlátszó fóliához – igaz, hogy az utóbbinak anyu esett áldozatul. A lényeg az, hogy Chloe majdnem annyira imádja az átveréseket, mint a futást. Márpedig ez most tutira átverés.

– Persze, én rúgtalak meg – forgatom a szememet. Érezni nem éreztem, de tényleg láttam, hogy megvonaglott a lába. Kíváncsi vagyok, mióta tervezgeti ezt. Amióta ideérkeztünk? Amióta Jersey-ben repülőgépre szálltunk? Amióta betöltöttük a tizenkettőt? – Idehallgass, Chloe, korábban kelj föl, ha engem akarsz...

Vérfagyasztó a sikolya. Valósággal kigúvad a szeme, és nem is ráncok, de mély barázdák keletkeznek a homlokán. A bal combjához kap, olyan vadul szorítja, hogy az egyik műkörme lepattan.

– Hagyd abba, Chloe! Ez nem vicces.

Az ajkamba harapok, próbálom megőrizni az egykedvűség látszatát.

Újabb műköröm pattan le. Chloe felém kap, de nem ér el. A lába előre-hátra rángatózik a vízben, és ismét sikít, csak ez most sokkal, sokkal ijesztőbb. Két kézzel a deszkába kapaszkodik, de annyira rázkódik a karja, hogy nem bírja megtartani magát. Hamisítatlan könnyek tengervízzel és izzadsággal keverednek az arcán. Görcsösen, akadozva zokog, mintha nem tudná eldönteni, hogy sírjon, vagy megint sikoltozzon inkább.

Ez már meggyőző.

Előrelendülök, megragadom az alkarját, odacsúszom hozzá a deszkán. Vér felhőzi körülöttünk a vizet. Amikor

Chloe meglátja, sikoltozása tébolyulttá fokozódik, ez már nem is emberi hang. Összekulcsolom az ujjainkat, de erőtlennül viszonozza.

– Kapaszkodj belém, Chloe! Húzd föl a lábad a deszkára!

– Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne! – zokogja, két lélegzetvétel között fuldokol. Egész teste rázkódik, a foga úgy vacog, mintha valamiképpen a Jeges-tengerre sodródott volna.

És már nincs a szemem előtt más, csak az uszony. A kezünk elszakad egymástól. Sikoltok, ahogy a deszka megbillen, és Cholet lefordítják róla. Ahogy valami a felszín alá húzza, a víz elfojtja a kiáltását. Vérnyomot hagy maga után, árnyékká válik, egyre mélyebbre kerül, egyre messzebb a fénytől, az oxigéntől. Tőlem.

– Cápa! Cápa! Segítség! Segítsen már valaki! Cápaaaaaa!

Hadonászom és sikoltozom. Rúgkapálok a lábammal, és sikoltozom. Összevissza kapálózom a szörfdeszván – és sikoltozom és sikoltozom és sikoltozom. Lecsúszom, a deszka a levegőbe mered, minden erőmmel meglengetem. A súlya a víz alá kényszerít. Rémület és víz vesz körül. Egy másodpercre visszavedlek négyévéssé, a nagymamám háza mögötti halastóban fulladozom. Pánik borít el, akár a fölkavart iszap. De az akkoriakkal ellentétben most nagyon is a valóságba fogódzom. Nem rugaszkodom el tőle, nem hagyom, hogy a képzeletem vegye át a parancsnokságot. Nem ábrándozom arról, hogy halak mentenek meg, hogy törpeharcsa és csíkos sügér lökdös a felszínre.

Talán mert már megnőttem. Talán mert valaki más élete függ attól, hogy higgadt maradok-e. Bármi is az oka, eltökélten szorongatom a szörfdeszkrét, fölhúzódkodom rá, és miközben a felszínre bukkanok, benyelek valamennyit egy hullámból. A sós víz marja megerőltetett torkomat, bár nyomában beárad a friss levegő.

Az emberek apró pettyek a parton, szaladgálnak, mint bolhák a kutyán. Senki sem lát engem. Se a napozók, se a sekély vízben úszkálók, se a kicsinyeikkel kagylóhéjakra vadászó anyukák. Nincsenek a közelben kishajók, vízi robotgók, nincs más, csak a víz, az ég meg a leáldozó nap.

Zokogásom tüdőszaggató csuklásba torkollik. Senki sem hallhat. Senki sem láthat. Senki sem siet Chloe megmentésére.

Ellököm a szörfdeszkát a part felé. Ha a hullámok kisdorják, talán valaki észreveszi, hogy a deszka gazdája nem tért vissza vele. Talán az illetőnek akkor eszébe jut a két lány, aki bevitte a vízbe a deszkát. És akkor talán keresni kezdenek bennünket.

A szívem mélyén érzem, hogy az életemet látom elúszni azon a csillogó deszkán. Ha pedig lenézek a vízbe, mintha Chloe életét figyelném, amint tovatűnik az a halványuló vérnyom, amely minden elhaladó hullámmal egyre gyöngébb, elmosódóbb. Egyértelmű a választás.

Annyi levegőt szívok a tüdőmbe, hogy már-már szétpattan. Azután alábukom.

4

KÉSŐ.

Bármilyen gyors is Galén, most elkésett. Átszáguld az áramlaton, ahogy az öböl medre mind meredekebben lejt alatta. Valahányszor Emma kétségbeesett sikoltását hallja, még jobban megerőlteti magát, jobban, mint eddig bármikor is. De nem szeretné látni. Bármilyen történik most a lánnyal, ami ilyen sikoltozásra készíti, jobb szeretné nem látni. Már is tudja, hogy azok a sikolyok örökké kísértetni fogják. Nem akarja kínjait még a látvánnyal is tetézni. Chloe már elhallgatott. Galén gondolni sem bír arra, mit jelent ez. És nem hajlandó tudomásul venni, mennyi idő telt el azóta, hogy meghallotta Emmát. Összeszorítja a fogát, és gyorsabban hasítja a vizet, mint ahogy a szeme ki tudná venni, ami elébe tárul.

Végre-valahára megtalálja őket. És elkésett.

Felnyög, amikor meglátja Emmát. A lány Chloe ernyedt karját szorongatja, húzza-vonja, csavargatja, viaskodik, hogy kicsikarja a barátnőjét a bikacápa foga közül. Emma nem látja, hogy minden rántással, minden megnyert centi-

méterrel csak még több hús marcangolódik le Chloe lábáról. És azt sem látja, hogy a barátnője már régen nem küzd tovább.

Emma hadakozik a bestiával. Az rázkódik és vonaglik, tükrözi a lány erőfeszítéseit, mindkettőjüket a mélybe húzza, de Emma nem ereszti Chloét. Galén körbepillant, vigyáz, hogy nem vonz-e oda más ragadozókat is a vér. De a vörös köd lassanként eloszlik – Chloe már szinte teljesen kivérzett.

Miért nem változott át Emma? Miért nem mentette meg a barátnőjét? A kételyhez gyötrő lelkifurdalás vegyül. Rainának volt igaza. Ez a lány nem közülük való. Ha az volna, megmentette volna a barátnőjét. Átváltozott volna, biztos távolba vitte volna – hiszen minden egészséges szirén gyorsabban úszik a cápáknál.

Tévedtem, gondolja. Emma ember. Ami azt jelenti, hogy oxigén kell neki. Azonnal. Galén a lány felé indul, de megtorpan.

A percek óta tomboló harcnak ki kellett volna merítenie Emma erejét, de ő csak egyre nagyobbakat ránt. Néhányszor még a sekélyebb víz felé is sikerül elmozdulnia. *Teret tud nyerni egy bikacápával szemben.* Galénak eszébe jut, hogy Milligan doktor említette, az emberek valami adrenalin nevűt termelnek, ami erősebbé teszi őket, további energiát ad nekik, amikor a túléléshez szükségük van rá. Talán Emma teste másokénál több adrenalinint állít elő...

Mi értelme ezen gondolkodni? Adrenalin ide vagy oda, ez a lány akkor is ember. Segítségre szorul. És hová tűnt Raina? Már ide kellett volna érnie, azokkal a mihaszna emberekkel, akik vízimentőknek nevezik magukat. Szép kis vízimentők, egész nap a magas faalkotmányaikon gubbasztanak, éberen figyelik a strandot, nehogy valami bikinis belefulladásjon a fehér homokba.

Galénnek nincs ideje holmi serdülőkorú mentőangyalkat várni. Még ha Emma elegendő adrenalin termel, hogy lent maradjon, az már akkor is csoda, hogy a cápa még nem mondott le Chloéről, nem támadt Emmára inkább. Galén másodszor is megindul a lány felé. És másodszor is megáll.

Ez a lány valahogy... nem úgy fest, mint akinek segítség kell. Sápadt arcát harag torzítja el. Nem félelem. Nem kétségbeesés. Egyszerűen dühös. Platinaszőke haja holdudvarként libeg körülötte, minden egyes erőteljes mozdulatát késleltetett rándulással követi. Bosszúsan morog és nyög. Galén elkerekedett szemmel figyel, ahogy rúgásra emeli a lábát. Emberi végtagja nem elég erős, hogy kárt tehessen ellenfelében, a víz lelassítja a mozdulatot, tompítja az ütközést. De még így is szemben találja a cápát, és a lendület elegendő ahhoz, hogy a bestia elengedje martalékát. Nem távozik, csak széles kört ír le a lányok körül. Azután egyenesen rájuk ront.

Galén nekiiramodik. A maga nemében ő a leggyorsabb. Képes a cápánál hamarabb odaérni a lányhoz, elragadni őt, és valószínűleg még vissza is tud változni emberi alakba, mire Emma meglátja. De minek vesződjön egyáltalán visszaváltozással? Pillanatnyilag beolvadó alakot öltött, bőre a környező vizet utánozza. Emma így nem láthat mást, csak valami vizes pacnit, ami partra szállítja. De még ha nem beolvadó formára vált át, akkor sem hisz a lánynak senki, amikor majd elmeséli. Azt fogják hajtogatni, hogy elveszítette az eszméletét, sok tengervizet nyelt, a megrázkódtatástól azt sem tudja, mit látott.

De Galén azt akarja, hogy Emma tudja, azt akarja, hogy lássa őt. Valami megfoghatatlan okból azt kívánja, hogy a lány emlékezzen rá. Mert ez lesz az utolsó alkalom, amikor láthatja Emmát. Semmi szükség rá, hogy kövesse. A mai nap után semmi érdeke sem fűződik hozzá, hogy figyelje.

Ember nem egyesítheti az ő népét. Még akkor sem, ha lélegzetelállító.

Lélegzetelállító? Jól mondta Raína, tényleg elment az eszem! Felnyög, és teljes sebességre kapcsol. Emma kiáltása azonban megdöbbeneti.

– Állj! – ordítja a lány.

Galén megáll. Emma azonban nem hozzá szól. Hanem a cápához.

És a cápa is megáll.

Emma két kézzel átfogja Chloét, a mellkasához öleli, elfordítja barátnőjét a támadástól.

– Nem kapod meg! Hagyd békén! Szállj le rólunk!

A cápa megfordul, és úgy kotródik el, mintha duzzogna.

Galén elámul. Addig figyel a halat, amíg egy lendületes farokcsapással el nem tűnik a messzeségben. Próbálja fölfogni a dolgot. Mert egyvalamit teljes bizonyossággal tud a bikacápákról, mégpedig azt, hogy nem szoktak meghátrálni. A harcias és kegyetlen bikacápa szirének és emberek körében egyaránt a legfélelmetesebb lények közé tartozik – mindkét faj kicsinyeit a legnagyobb valószínűséggel támadja meg. Ez meg itt egyszerűen lemondott a zsákmányról, a már megszerzett prédájáról.

A szirén figyelme egy csapásra ismét Emmára összpontosul, ahogy a lány fojtott kiáltást hallat. Még most is magához szorítja Chloét, és süllyedni kezdenek. Emma tapossa a vizet, és szabad kezével evez. Az arca most már nem dühöt, hanem elkeseredést tükröz. Félelmet. Kimerültséget. Emma igazi embernek látszik.

Galén közeledő zajt hall, feléjük tartó motorcsónak halk berregését. Raína. *De vajon idejében érkezik?* Minden múltó másodperc gyöngíti Emma küzdőszellemét. Rúgó mozdulatai rendszertelenekké válnak, karcsapkodása minden nyilvánvaló célt nélkülöz.

Tétovaság bénítja meg Galént. A lány nem ember – nem lehet az. Az adrenalin segíthet az embernek, hogy vissza tudja tartani a lélegzetét, de nem ilyen sokáig. Azonkívül az emberek nem beszélnek a víz alatt – főleg akkor nem, ha ezáltal a drága oxigént áldozzák föl. A bikacápák pedig nem hátrálnak meg emberektől – főleg olyan csenevész példányoktól, mint ez. Viszont szirénektől sem. Hacsak nincs igaza Milligan doktornak. Hacsak Emma nem rendelkezik Poszeidón tehetségével.

De ha szirén, akkor miért nem változott át? Hiszen megmenthette volna a barátnője életét. Miért nem változik át most? Bizonyára tudja, hogy a másik lány meghalt. Mire jó ez a komédiázás az emberi alakban vergődéssel? *Vajon ő is úgy érzel engem, ahogyan én őt?* Galén a fejét rázza. Most nincs idő ilyesmin töprengeni, mert bármi is az oka, Emma kész megfulladni, hogy emberi alakban maradjon.

Ezt pedig Galén nem fogja hagyni.

A lány felé lendül. Már nincs messze a motorcsónak, látni, ahogy a felszínen szeli a hullámokat. Így vagy úgy, de megmentik Emmát. A motorcsónak a fejük fölött áll meg, Galén vár. Ha kell, el tudja érni a lányt.

Fehér sugárkéve hatol a vízbe, Emmán és Chloén pihen meg; Galénnak csak most tűnik föl a természetes megvilágítás teljes hiánya. A nap már bizonyára teljesen lenyugodott. Két ember csobban be, és úszik egyenesen a lányokhoz. Galén tudja, hogy Raínának a fedélzeten kell lennie, ő irányítja a fényszórót, hiszen csak a szirének látnak a víz mélyére, enélkül ezek a tehetetlen emberek még reflektorral sem találnák meg a lányokat.

Emma átengedi Chloét a mentőknek, megértően biccent nekik, miközben kifejtik oltalmazó öleléséből. Azok ketten meglepve néznek egymásra, ahogy fölrugják magukat a felszínre. A csónakba emelik Chloét, de Emma még megpil-

lantja a barátnője lábát – a térdtől bokáig csupaszon fityegő csontot. Kétségbeesett sikolya kiszívja belőle a maradék oxigént, nincs több ereje küzdeni. Elernyed a teste, becsukódik a szeme.

Galén átkarolja, mielőtt a lány egy centivel is lejjebb süllyedne.

Nem törődik a csónak túloldalán szerencsétlenkedőkkel, a felszínre, nővére várakozó karjaiba tolja Emmát. Raína át-emeli a lányt a jármű peremén.

Amikor Galén visszamerül a vízbe, meglátja a két mentőt, és a szemét forgatja. Ezek föl sem fogták, hogy Emma már biztonságban, a csónakban fekszik. Egy helyben tapos-sák a vizet, karnyújtásnyinál messzebb nem is keresgélnek maguk előtt. Ezek a szálnalmas lények reflektor nélkül az orrukig sem látnak. Ha nincs Galén, Emma meghalt volna.

Dühösen torpedózik át közöttük. Lendülete megpördíti a mentősöket, mintha két kis örvényt kavarna. Ahogy el-úszik, még hallja meghökkent kiáltásukat.

Galén kiszabadítja fürdőnadrágját a szikla alól; a strandon nyüzsgő emberek miatt a vízben kellett levennie. Belebújik, és az iszapos mederben gyalog indul a part felé.

Raína a homokban állig fölhúzott térdrel ülve várja. Valami ruhadarabot csavargat a kezében, amíg kötélre nem emlékeztet; Galén fölismeri a pólót, amit Emma viselt, amikor meglátta a parti sétányon. Még a holdfényben is látszik, hogy Raína sír.

A fiú sóhajt, a nővére mellé ül. Raína ellenkezés nélkül hagyja, hogy átfogja a vállát, még a mellkasára is hajtja a fejét, amikor Galén közelebb vonja magához.

– Chloe meghalt – fakad ki. Bármilyen indulatos, tiszteli az életet, még ha emberekről van is szó.

– Tudom – bólint Galén. – Nem értem oda időben.

– Ezért nem te vagy a felelős! – horkan föl Raína. – Azt mondtam, meghalt, nem azt, hogy megölted. Ha te nem értél oda, senki sem ért volna oda.

A fiú két ujjal megdörzsölgeti az orrnyergét.

– Sokáig vártam a beavatkozással.

– Galén...

– Hagyjuk. Mi van Emmával?

Raína sóhajt.

– Mire a partra értünk, föléledt. Chloéval együtt elviszik a fehér kocsiban.

– De hogy van?

– Nem tudom – von vállat. – Lélegzik. És sír.

Galén bólint, kifújja a levegőt, eddig észre sem vette, hogy visszafojtotta. – Tehát jól van. A nővére elhúzódik, hátradől. Galén leengedi a kezét, de nem néz Raínára.

– Azt hiszem, most haza kéne menned – mondja halkan.

Raína föláll, és úgy magasodik fölé, hogy elfogja a holdfényt. Megveti a lábát a homokban, csípőre teszi a kezét, de Galén még így sem számít az ordításra, ami most következik.

– Ez a lány nem közölünk való! Nevetséges ember, aki még a saját barátnőjét sem tudta megmenteni. És tudod mit? Ha mégis közölünk való, arról tudni sem akarok! Mert akkor meg kellene ölnöm, amiért hagyta, hogy a barátnője meghaljon!

Mielőtt befejezné az utolsó mondatot, Galén fölpattan.

– Szóval, ha ember, akkor utálod, ha pedig szirén, akkor utálod. Jól értettem?

Igyekszik elkerülni a sértődött hangot. A nővére valószínűleg más álláspontra helyezkedne, ha látta volna azt, amit ő. De nem látta. És mivel egyelőre semmit sem kíván elárulni neki – se a Milligan doktor által mondottakról, se a cápa viselkedéséről –, türelmesen kell fogadnia a nővére Emmát illető téves elképzeléseit. Az eddiginél türelmesebben.

– Nem szirén! Ha az lenne, észleltük volna, Galén.

Ez elhallgattatja a fiút. Föltételezte, hogy Raína éppúgy észleli Emmát, mint ő, elvégre az ikertestvére. De ki hallott olyat, hogy a szirének a szárazföldön észlelik egymást? Talán csak képzelődött? Lehet, hogy egy emberhez vonzódik?

Nem. Pontosan tudja, mit érzett, amikor a lányhoz ért. Az *talán semmit sem jelent?*

– Várj! Azt akarod mondani – böki meg mutatóujjával Galén csupasz mellkasát Raína –, hogy tényleg észlelted a lányt?

Galén vállat von.

– Te vízbe szálltál?

– Nem – hajol felé a nővére. – Egész idő alatt a csónakban ültem.

– Akkor honnan tudod, hogy észleled-e őt?

– Ne kérdéssel válaszolj a kérdésekre! – teszi karba a kezét Raína. – Az csak gyerekkorunkban hatott.

Galén feszeng. Semmiképpen nem tudná úgy megmagyarázni a nővéreinek, hogy ne hangozzon ostobaságnak. És a válaszai csak újabb kérdésekhez vezetnének – olyan kérdésekhez, amelyekhez Raínának semmi köze. Legalábbis egyelőre.

– Időnként még most is beválik – fonja össze ő is a karját. – Nem emlékszel, hogy néhány napja, amikor azzal a tűzhallal találkoztunk...

– Hagyd abba! Triton szigonyára esküszöm, hogy ha nem válaszolsz...

A talpuk alól hallatszók halk zene menti meg Galént. Mindketten ellépnek onnan, és a fülüket hegyezik. A fiú közben óvatosan rugdossa a homokot, keresi a mobiltelefont. Az utolsó csengésnél találja meg. Fölemeli, lesöprögeti.

Ez a készülék más, mint amit Rachel, az önjelölt emberi asszisztense, vett neki. Rózsaszín, és körben kis strasszokkal

rakták ki. Galén megnyom egy gombot, mire Emma és Chloe képe villan föl a kijelzőn.

– Nahát! – ráncolja a homlokát Raína. – Ez most... ez most melyiküké?

– Nem tudom. – Galén megnézi a nem fogadott hívást, de ott csak annyi áll: „Anyu”. – Megrázza a fejét. – Fogalmam sincs, honnan lehet megállapítani, hogy kié.

– Talán Rachel tudja?

Vállat von.

– Létezik olyasmi, amit Rachel nem tud? – Még Milligan doktor is elismeri, hogy Rachel valószínűleg a legleleményesebb ember a világon. Galén nem mesélt a doktornak a nő előéletéről, sem arról, hogyan akadt össze vele, de ha Milligan doktor imponálónak tartja a teljesítményét, akkor az is. – Hívjuk föl!

– Erről a számról nem fogadja a hívást.

– Nem, de a közvetítő számot hívom, és üzenetet hagyok. – Azt a zölpszámot tárcsázza, amit Rachel mindenáron be akart szerezni. Egy nem létező vállalatnál csöng ki, Rachel „fedőszerv”-nek nevezi, amely színleg casco biztosítást árul. Rachelt vajmi ritkán hívják, de ha igen, akkor sem veszi föl a telefont. És egyedül Galént szokta visszahívni.

– Rachel – szól bele, amikor meghallja az üzenethagyásra unszoló hangot –, hívj vissza ezen a számon, nincs nálam a telefonom. Tudni szeretném, kié ez a mobil, mind a két nevét, ha ki tudod deríteni. Á, igen, és még az is érdekelne, hogy hol van Jersey, és van-e annyi pénzem, hogy megvegyem.

– Mind a két nevét? – mered rá Raína, miután leteszi.

– Tudod – bólint Galén –, ahogy Milligan doktoré Jerry és Milligan.

– Ja, tényleg, elfelejtettem. Rachel azt mondta, neki több neve van, mint az egész telefonkönyv. Ez mit jelent?

– Azt jelenti, hogy olyan sok nevet használ, hogy senki nem tudja kinyomozni a kilétét.

– Na persze, mintha ezt most érteném – morogja a homokot rugdosva Raína. – Köszí, jól elmagyaráztad.

Cseng a telefon. A kijelzőn a zöldszám villog.

– Szia, Rachel!

– Szia, szépfiú! Reggelre meg tudom szerezni azt a nevet – mondja a nő, majd ásít.

– Fölébresztettelek? Bocsánat!

– Á, tudod, hogy nem bánom, virágszálam.

– Köszönöm! Jersey-vel mi a helyzet?

– Bocs, aranyom – nevet Rachel –, de Jersey nem eladó. Máskülönben Sylvester bácsikám már megvette volna.

– Hát akkor egy ház kéne ott nekem. És valószínűleg egy másik autó is.

Galén elfordul a nővérétől, aki olyan képet vág, mintha legszívesebben szétrágná Emma pólóját. A fiú nem is bánná – amennyiben ez megakadályozza Raínát abban, hogy őt harapja meg.

– Ház? Autó? – kérdezi hosszú hallgatás után Rachel. – Mi dolgod neked Jersey-ben? Ez nagyon komolynak hangzik. Minden rendben?

A fiú megpróbál távolabb húzódni a nővérétől, mielőtt suttogva válaszol.

– Lehet, hogy... lehet, hogy egy kis ideig iskolába fogok járni. – Csönd. Ellenőrzi a kijelzőt, hogy jó-e a térerő. – Halló! – szól bele ismét suttogva.

– Itt vagyok, picinyem. Csak hát meglepődtem egy csöppet. – A nő megköszörüli a torkát. – Szóval, hm... miféle iskola az? Középiskola? Egyetem?

– Még nem tudom – rázza a fejét Galén. – Nem tudom, pontosan mennyi idős a lány...

– Lány? Azért veszel házat meg autót, hogy bevágódj valami lánynál? Jaj, menten elájulok!

– Ugyan, dehogy. Szó sincs róla. Abbahagynád a visítást?

– Eszem ágában sincs abbahagyni. Veled megyek. Az ilyesmi a szakterületem.

– Még csak az kéne – feleli Galén, és ujjáival végigszánt a haján. Raína megragadja a karját, ajkával némán formálja a szavakat: „Azonnal tedd le a telefont!” A fiú elhessenti, mire a nővére fölmordul.

– Jaj, ne csináld már, Galén! – vált méztől csöpögő hangra Rachel. – Muszáj magaddal vinned. Az iskolai beiratkozáshoz egyébként is anyára lesz szükséged. A ruhavásárlásról meg gőzöd sincs. Kellek neked, virágszálam.

Galén a fogát csikorgatja, részben azért, mert Raína úgy csavargatja a karját, hogy mindjárt eltörik, részben pedig azért, mert Rachelnek igaza van – fogalma sincs róla, hogy mire vállalkozik. Lerázza magáról a nővérét, és a nagyobb nyomaték kedvéért homokot is rúg rá, majd odébb sétál a parton.

– Rendben – egyezik bele. – Jöhetsz.

Rachel visít örömeiben.

– Honnan beszélsz? Érted megyek.

Galén észreveszi, hogy a nőnek már nem is fáradt a hangja.

– Milligan doktor azt mondta, ez itt Destin.

– Jó. És hol van ez a Destin?

– A doktor azt mondta, Destin, és még azt is mondta, hogy Florida.

– Oké, értem. Lássuk csak... – Galén a háttérből kattintgatást hall. – Aha, úgy néz ki, repülnöm kell, de holnapra ott lehetek. Raína is jön?

– Semmi szín alatt.

A nővére kitépi a kezéből a telefont, eliszkol vele, és futásban harsogja:

– Még szép, hogy megyek! És légy szíves, Rachel, hozzá! abból a citromos kekszből, jó? Meg olyan csillogó hogyis-hívjákat, amit az ajkamra kenhetek, ha kiszárad...

Galén az ujjhegyeivel masszírozza a halántékát, azon tanakodik, mitévő legyen.

Fontolóra veszi, hogy inkább elrabolja Emmát.